

[Socialministeren.]

nævn har været fuldstændig enighed om, at man måtte prioritere udbygningen af bl. a. behandlingshjem og skolehjem absolut højest inden for de mulige rammer. Det må ses på baggrund af det yderst presserende behov for institutioner af den omhandlede karakter som følge af de ændringer, der i disse år sker i børne- og ungdomsforsorgens klientel. Hertil kommer yderligere, at behovet for bistand til varetægtsanbringelse af unge under 18 år svinger ganske betydeligt og først kan siges at have tilspidset sig alvorligt i forbindelse med narkotikaproblemet udvikling i løbet af de seneste 1½-2 år. Det er da også på denne baggrund, at der i den redegørelse, nr. 2, om visse sider af stofmisbrugerproblemet udvikling og forslag til påtrængende foranstaltninger, som blev afgivet af regeringens kontaktudvalg vedrørende ungdomsnarkomanien, afgivet i september måned 1970, blev stillet forslag om at etablere to observationsafdelinger. Den ene er foreslået oprettet i tilknytning til Skibbyhøj statsungdomshjem på Sjælland og den anden i tilknytning til Vitskøl Kloster i Jylland.

Vi havde her i tinget i december måned 1970 en narkotikadebat, hvorunder de nævnte forslag i princippet blev tiltrådt, og i socialstyrelsen er man nu i gang med at udarbejde forslag til projekternes gennemførelse med henblik på, at de nævnte afdelinger kan tages i brug henimod slutningen af 1972. Det var også det, justitsministeren hentydede til, da han besvarede spørgsmålet fra hr. Vivike.

De to observationsafdelinger er i første række tænkt anvendt til unge kriminelle med narkotikaproblemer, og det er muligt, at ungdomskriminaliteten, når bortses fra den kriminalitet, der står i forbindelse med narkotika, nu er inde i en udvikling, som vil kræve en forøget indsats fra børne- og ungdomsforsorgens side. Jeg vil da gerne erklære mig enig med hr. Kjeld Olesen i, at det principielt må anses for ønskeligt, at anbringelse af unge i almindelig varetægtsarrest i videst muligt omfang undgås, men jeg vil gerne samtidig understrege, at det på grund af de store udsving i behovet for varetægtsfængsling af unge vil være vanskeligt at gennemføre en udbygning af særlige afdelinger inden for børne- og ung-

domsforsorgen, som til enhver tid kan imødekomme eksisterende behov.

Jeg vil imidlertid med den anledning, der er givet mig her med hr. Kjeld Olesens spørgsmål, bede socialstyrelsen om at optage kontakt med fængselsdirektoratet med henblik på en undersøgelse af, om vi er inde i en udvikling, der mere permanent vil stille større krav til børne- og ungdomsforsorgen end den, vi hidtil har forudset.

Kjeld Olesen: Jeg må naturligvis sige tak for den sidste del af besvarelsen om, at man fra socialstyrelsen vil søge kontakt med fængselsvæsenet.

Så vil jeg også medgive socialministeren, at der naturligvis i den hurtige udvikling, vi er inde i, dukker nye problemer op, som man står forholdsvis uforberedt over for, bl. a. narkotikaproblemet. Alt det havde jeg med i mine overvejelser, da jeg stillede og begrundede spørgsmålet. Den aktuelle baggrund for spørgsmålet er imidlertid ikke noget, der har med narkotikaaffærer at gøre. Det centrale i problemet er efter min mening, om man har tilstrækkelig vilje til at improvisere, og nu har vi fået en kort redegørelse for, hvorfor man ikke er kommet længere. Må jeg så stille det tillægsspørgsmål: det, at man ikke er kommet så langt, som man gerne ville, har det intet at gøre med regeringens spareplaner? Jeg nævnte det direkte i min begrundelse, og udtalelser fra repræsentanter for børne- og ungdomsforsorgen går jo også ud på, at man har måttet udskyde på grund af disse spareplaner.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil gerne ganske klart sige til hr. Kjeld Olesen, at denne udvikling ikke har nogen forbindelse med de aktuelle spareplaner. Prioriteringen af den udbygning, der skal ske inden for børne- og ungdomsforsorgen, har fundet sted i børneforsorgens nævn, og vi har ikke i ministeriet igennem de senere år fået forelagt planer, som er blevet udskudt. Her kan jeg altså berolige hr. Kjeld Olesen. Men det er da klart, at der inden for givne rammer — og det gælder for denne som for enhver anden regering — må foretages en vurdering af, hvad man synes det er allermost påtrængende at løse først. Der har altså de to nævn, det økonomiske og